

Sulamita

George Coșbuc

La nucii din livezi m-am dus,
Să văd ce e prin vale,
Am mers la vii pe deal în sus
Și mi-am făcut o cale
Pe câmpii de către Damasc
De ce m-am dus eu oare
La locul unde turme pasc?
Vă jur, fete fecioare,
Să nu cercați voi a trezi
Iubirea-n piept cu sila,
Căci ea de sine va veni!
Cunoașteți voi copila
Sionului? Cine-i ca ea?
Frumoasă ca ea, cine?
Frumoasă ești, iubita mea,
Nici roza nu-i ca tine!

Vai, las să te mai văd, căci fierb
Vii, scumpă porumbiță,
Sărind pe deal ca pui de cerb,
Jucând a ta cosiță
Prin crinii câmpului, dar las
Să-ți văd obrajii, dragă,
S-aud fermecătorul glas;
Să tremur ziua-ntreagă
Căci te asemăn, roza mea,
Cu roibii de la carul
Lui Faraon și-am zis: Ca ea
Nici una n-află harul!

Oh, cât de drag știi să zâmbești,
Plăcută ești ca luna,
Ca soarele curată ești,
Tu singură-a mea una!

Al tău sunt eu, a mea ești tu!
Am optzeci de regine.
Dar nu-mi sunt dragi ca tine, nu!
Vezi, dragă, vara vine,
Pe câmpuri vițele dau flori
Și merele granate
Se nasc, iubito, noi din zori
Vom merge-n vii la sate.

Dar trage-mă de mână, hai,
Cu fuga după tine!
La Baal-Hamon, la vii, să-mi dai
Săruturi, fi-va bine?
De, beți de multe sărutări,
Ne va umbri smochinul,
Știi tu, c-a tale dezmierdări
Mai dulci sunt decât vinul?

Întoarce-te să te privim
La joc între fecioare!
Voi, fete din Ierusalim,
Vă jur pe căprioare,
Să nu-mi râdeți voi draga mea
E neagră Sulamita,
Căci soarele-a privit la ea,
Dar cine-i ca iubita
Lui Solomon? Frumoasă ești,
Tu blândă porumbiță,
Un crin în văi, așa-nflorești!
Și neagra ta cosiță
Ca purpura lui Dumnezeu,
Cum fir de fir s-alege,
Și-n lanț făcut din părul tău,
Tu sclav ai prins un rege!

Grădină-nchisă ești, izvor
Oprit ca sub pecete,
Privește-o, tu uimit popor!
E soare între fete!
Ca un sigil ea mi s-a pus
Pe inima rănită;
Cu vâl p-obraz, la spate dus.
Atât e de iubită,
Ea, cea mai scumpă-ntre femei!
Cuvintele-i ca mustul,
Ca palmul e statura ei
Și trupul ei ca bustul
De fildeș în vestmânt safir
Din piept până-n călcâie,
Tu, Sulamito, deal de mir
Și munte de tămâie!

Șiragul dinților tăi, des,
Ca turmă păscătoare
De oi ne-sterpe, care ies
Șirag din scăldătoare!
C-un turn de marmură oare nu-i

Frumosul gât asemeni?
Și țâțele-ți sunt ca doi pui
De cerb ce se nasc gemeni!
Doi crini sunt buzele și strat
De flori îți e obrazul;
Și nu sticlesc înviorat
Nici apele din iazul
Lui Heșbon, ca și ochii tăi,
Pe fața ta senină
Ei seamănă cu porumbei
Pe țârm de apă lină!

O, spune-mi, unde stai în vai
Și unde porți tu turma?
Fugi, dragă, fugi de soții tăi,
Căci eu, pândindu-ți urma,
Veni-voi către-miez de zi
Tiptil peste coline,
Acolo unde tu vei fi
Aș merge pentru tine
Și-n munți cu pantere și-n gropi
Cu lei și pe tot locul!
Oh, dă-mi să beau măcar doi stropi
De vin, căci ard ca focul!
Cu ochii m-ai aprins de tot;
Când gura ta zâmbeste,
Eu nici să mai respir nu pot
Și sângele-mi vuitește!

Ai tăi frați, în mânia lor,
Te-au pus străjer la vie;
Cei răi cu gândul, din popor,
Ne-au zis într-o mânie:
Ea are rochia până-n pulpe.
Ce vrea cu el băiata?
Sunt ambii tineri, dar sunt vulpi!
Veniți să prindem fata!
De ce așa? Căci m-ai iubit.
Vigilii de la poartă
Bătutu te-au și te-au rănit
De te-au lăsat mai moartă;
Oh, nu ieși-n Ierusalim,
Căci ei îți rump vestmântul!
Dar ce ne pasă! Ne iubim
Chiar de-ar pieri pământul!

Și noaptea eu la voi am mers,
Tu nobilă mireasă,

POEZII ONLINE

La poartă rugătoru-mi vers
Cerea să intr-un casă.
Și tu mi-ai zis: M-am dezbrăcat
Și cum să mă-mbrac iarăși!
Și-atunci tu toat-ai tremurat.
Mâncăți și beți, tovarăși,
Că eu d-acum nu sunt cu voi!
Mă bate noaptea vântul
Și, cum sunt plin de-a nopții ploi,
Îi picură vestmântul,
Și părul meu de rouă-i ud
Voi, patimi, mai dormi-veți?
Deșteaptă-te, tu vânt de sud,
Ridică-te, tu crivăț!

Eu ard în flăcări, ard de tot!
Prin mii de mări aș trece,
De-aș ști că ele-n parte pot
Iubirea să-mi înece!
Aș vinde sceptru și popor
Și-n joc mi-aș pune soarta,
Dar bine știu c-al meu amor
Mai tare-i decât moartea!
Ca iadul, gelozia lui
Atât e de turbată:
De ce nu poți oare să-ncui
Și-amorul sub lăcată?!
Veninul dragostei îl sug
Și-s bolnav de iubire,
Căci tu m-oprești, d-aș vrea să fug.
Cu-o singură privire!

Fugi tu de mine, fugi, căci eu
Nu pot fugi de tine!
O, dați-mi vin și must să beau,
Să-nec durerea-n mine!
Atâta farmec de unde-l ai?
Tu cea mai dragă floare,
Eu tremur când te văd și vai,
Când nu te văd mă doare!
Oh, când va face Dumnezeu
Văpaia să se stângă
Și stânga mea sub capul tău
Și dreapta să te strângă?
Nu mi-ar păsa de m-ar vede
O lume; să mă vadă!

Oh, dac-ai fi tu sora mea,

POEZII ONLINE

Te-aș săruta pe stradă.

Era-n amurg. și Solomon
Cânta pe Sulamita.
Castelul nalt de pe Sion,
Frumos împodobita
Cetate, strălucea-n amurg
Cu turnuri de metale,
Și s-auzeau domol ce curg
Pâraiele din vale.
Sub nuci, sub boltitul arc
De frunze, sta poetul,
Și-un vânt pribegitor în parc
Bătea-n frunziș duetul.
Dormeau toți cei din Israel,
Și noaptea ea venit-a,
Târziu în noapte însă el
Cânta pe Sulamita.